

Štev. 7. in 8.

ZVONČEK

April 1925.

Ilijina deca.

(1596)

Ko Ilija Gregorič izdihne,
ženo mu bolest prekruta zlomi,
troje bednih pa sinov ostane:
Mate sinko je prvorojenec,
Stepko bratec njemu je naslednji,
Janko nežni dete je najmlajše.
Kam, golobci na vsem svetu sami,
kam vas šibka dvignejo naj krila?
Ali je v krvi valovih vsako
srce plemenito utonilo?

Osvald, ki je bil Iliji znanec,
tam v Pišecah skromno sam domuje
in sirot usmili se ubežnih,
dobrohotno vzame jih pod streho.
Osvald težko plača to dobroto:
naglo izvohunijo krvniki,
kje Ilijina se deca skriva;
gospodarja preženo iz hiše,
bratce zapode na strmo cesto —
tu je dom upornika sinovom!

Marko Krajišnik, Ilijin borec,
nebogljence skrivoma zajame
in odvede jih v zavetje varno
k Miliču, ki gospoduje v dvorcu
pod planino Okičem zelenim.

Milič plemič ni le po imenu,
plemič je po srcu in po duši:
brate Gregoriče vzame k sebi,
posinovi jih in jih objame
s svoje rodovine tiho srečo.
Miličeva žena jim je mati
in sinova njiju sta jim brata.

Mate raste kakor hrast na gori,
Stepko dviga se v kipečem zdravju,
Janko tone v mislih sladkotožnih,
srce sili Bogu ga v bližino.
In na desni dvorca Milič Stepku
podari kos plodovite zemlje,
a na drugi strani prejme Mate
dar enak iz istih rok očetnih,
Janko pa — ta v mesto se napoti
in ogrne svečeniško haljo.

Pne nad Okičem neba vedrina
bleskovita se v pomladnih dihih,
cvetje siplje med zelenje mlado,
dvorec Miličev opleta z vencem.
Pod dehtečo lipo stari Milič,
ki mu stas je peza let sklonila,

v krogu svojcev burne dni odgrinja,
 ki nad zemljo so vihrali besno.
 Rodna ga poslušata sinova,
 Mate s Stepkom ga poslušata verno,
 Janku duša, Bogu darovana,
 srka vase vso povest krvavo,
 ki okitila očeta s krono
 frnjevo je mučeniške slave.

Janku srce ranjeno zajoče,
 a že misel dvigne ga vznesena,
 da izlečiti duševne rane
 more bratovska samó ljubezen.
 In oči mu zastrme v daljavo,
 roke mu zamah v objem zakroži,
 jasna se mu oglasi beseda:
 »Vsi smo deca Ilije mučenca,

vse nas tepe tujca bič nasilja,
 brata srd njegov na brata ščuje,
 v robstvo kuje naroda svobodo.
 Dedov in očetov mi trpljenje,
 mater sedemžalostnih vse solze
 vsi maščujemo z delavnim življenjem
 in njih blagoslavljam grobove
 s srcem, po svobodi hrepenečim!
 Iste domovine smo sinovi,
 isti materi zvestó služimo,
 na nikogar, ki krvi je naše,
 naj prokletstvo več ne pade Kajna!»

V vsakem srcu, v gori in dobravi
 burno in mogočno glas odmeva:
 »Na nikogar, ki krvi je naše,
 naj prekletstvo več ne pade Kajna!...«

E. Gangl.

Nečak Francelj.

Ponosno stopa krog po hiši
 kakor mladi gospodar;
 ne boje se ga še miši,
 in ne drobnih jarčic par.

Hlačice ima preklane,
 srajčka gleda mu na dan.
 »Je drago platno iz Ljubljane,
 očka, kaj ste dali zanj?

Kako je majhen vaš voziček,
 pa saj i vi ste pedenj-mož;
 brez noge invalid osliček,
 kar naloživa ga na voz!

V Ljubljano hitro ga peljiva,
 tam ga ozdravijo zares;
 ne bo poginil nam kopriva,
 zacéli rane klej in les!« —

Gustav Strniša.

